

Naar een prettig polderklimaat

Jeroen van Urk, *Certified Municipal Clerk en oud-raadslid*

Begin jaren zeventig, ik ben scholier – het rapport over grenzen-aan-de-groei van de Club van Rome is uit en een oliecrisis breekt uit. Het tweede heeft niet van doen met het eerste, maar het eerste zorgt wel voor maatregelen die ook het milieu dienen. De regering verordonneert de autoloze zondag, maar mijn leraar Duits gaat er prat op dat hij zich daar niets van aantrekt en als zondagsrijder nu, net als op de *Autobahn*, flink door kan denderen. Probleemontkenners, het is van alle tijden.

Begin jaren tachtig, ik ben raadslid – een eerste landsbrede maatschappelijke discussie over energiebeleid. Motto: ‘Energie: te belangrijk om alleen aan deskundigen over te laten’. De stuurgroep voor de maatschappelijke discussie adviseerde onder meer geen nieuwe kerncentrales te bouwen en na de ontploffing van de kernreactor in Tsjernobyl (1986) kwamen die er inderdaad niet. Maar de vice-voorzitter van de stuurgroep, Leo Jansen (bij leven hooglebaar milieutechnologie en Kamerlid voor de Politieke Partij Radikalen) wist: “Op het departement waren ze helemaal

niet in de mening van burgers geïnteresseerd.”

Begin jaren negentig – ik ben opnieuw raadslid, duurzame ontwikkeling raakt ingeburgerd en mijn fractie organiseert er een door 175 mensen bezochte plaatselijke conferentie over. Onder de inleiders de latere milieuminister Jacqueline Cramer: “Duurzame ontwikkeling is niet alleen een kwestie van technologie; er zijn allerlei maatschappelijke veranderingsprocessen voor nodig.”

De 21ste eeuw – de tijd van klimaatbeleid zonder Groningse gaswinning. Scholierenmarsen maar ook een kwart kiezers op partijen die zelfs in onze lage landen aan de zee ontkennen dat het code oranje voor het klimaat is. Terwijl toch de grondrechten in onze nationale Grondwet de overheid verplichten tot zorg voor de bewoonbaarheid van het land en bescherming en verbetering van het leefmilieu (met, let wel: ook oog voor de spreiding van welvaart).

Wat leert ons dit alles en hoe brengt het ons allen verder? De overheid moet zijn zorg vooral delen. Haagse klimaattafels

in de binnenwereld van het Binnenhof – dat is polderklimaat oude stijl. Akkoorden aan die tafels leiden niet zomaar tot harmonie in de samenleving en zorgen ook niet dat aardgas zomaar wordt losgelaten. Den Haag kan zich laten inspireren door het *Grand Débat* van Macron, waarmee Franse burgers het beleid beïnvloeden: “Je kent elkaar totaal niet en dan moet je het eens zien te worden. Maar het werkt.” Als er iets is om samen te doen, dan is het wel hoe je verduurzaamt. In buurten, ondernemersverenigingen, met scholieren die hun ouders aansporen.

Ontwikkeling van duurzaamheid en democratie gaat hand in hand. Probeer niet van bovenaf het klimaatbeleid teveel te beheersen als je weet dat alles van onderaf groeit en bloeit. Zorg voor een prettig polderklimaat. Mede dankzij gemeenteraadsleden die niet vastkleven aan beleidsnota’s, maar bij burgers en bedrijven de boer op gaan voor klimaatmaatregelen: *it might to challenge!*

jaivu@planet.nl
www.jeroenvanurk.nl